

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kocsis Kálmán jogtanácsos által képviselt felperesnek, a dr. Novák Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2008. október 7. napján meghozott, 14.P.20.603/2008/8. számú ítélete ellen, az alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak felhívásra 545.540 (ötszáznegyvenötezer-ötszáznegyven) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 2003. június 4-én közúti balesetet okozott az általa üzemeltetett gépjárművel, melynek során a perben nem álló Litkovics Gábor sérüléseket szenvedett. A baleset időpontjában nem rendelkezett gépjármű felelősségbiztosítással, ezért a károsult a kárigényét a felperessel szemben érvényesítette. A felperes a káreseménnyel összefüggésben összesen 8.092.416 Ft kártérítést fizetett, dologi kár, nem vagyoni kár, járadék, illetve járadék megváltás címén.

A felperes keresetében az általa kifizetett kártérítés, továbbá 100.000 Ft költségátalány megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ellenkérelmében azért kérte a kereset elutasítását, mert a káresemény bekövetkezésekor rendelkezett felelősségbiztosítással. Másodlagos álláspontja szerint a felperes a károsult által ellene indított perben elmulasztotta őt alperesi pertársként perbe vonni, illetve beavatkozóként perbe hívni. Erre figyelemmel álláspontja szerint kármegosztásnak van helye.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresete szerint, 9.092.416 Ft és kamatai, valamint perköltség megfizetésére, továbbá a kereseti illeték megtérítésére kötelezte az alperest. Úgy foglalt állást, hogy a felperes a kereset jogalapját a Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.P.102.224/2005. számú peres irataival, a károsult javára kifizetett összeget pedig a postai kifizetési utalványokkal, bankszámla kivonattal és folyószámla kivonattal igazolta. Értékelte az alperes korábbi biztosítója által megküldött igazolást, mely szerint a baleset időpontjában nem állt fenn az alperesnek felelősség biztosítása, mivel a biztosítása 2002. október 2-án díj nemfizetés miatt megszűnt, új biztosítást pedig a balesetet követő napon kötött. Ezért a felperes megtérítési igénye a 171/2000. Korm. rendelet 10. § (6) bekezdése alapján, alapos a BH2000. év 403. számú jogesetére is figyelemmel. Kifejtette, a Pp. 3. § (3) bekezdésén alapuló tájékoztatás és a 141. § (6) bekezdés szerinti jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés ellenére az alperes nem nyilatkozott, mennyiben teszi vitássá a felperes keresetét. Ezt a Pp. 206. § (1)-(2) bekezdése alapján - a Pp. 141. § (6) bekezdésére is figyelemmel - az alperes terhére mérlegelte. Az alperest jogszabályon alapuló, objektív felelősségére figyelemmel kármegosztásra nem látott lehetőséget.

Az ítélet ellen elsődlegesen annak megváltoztatása, a kereset elutasítása, másodlagosan hatályon kívül helyezése iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Az elsőfokú bíróság ítéletét iratellenesség és megalapozatlanság miatt támadta. Annak megállapítását sérelmezte, hogy a kereset összegét nem tette vitássá. A jogalap körében arra hivatkozott, hogy a biztosítási díjfizetési kötelezettségének ugyan késedelmesen, de eleget tett, azt a biztosító elfogadta, továbbá nem értesítette a biztosítási fedezet megszűnéséről. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a baleset időpontjában rendelkezett felelősség biztosítással. Vitatta, hogy a felperes a károsult megalapozatlan kárigényét elhárította, és kizárólag a ténylegesen felmerült kárát térítette meg. Hangsúlyozta, hogy a károsult által a felperes ellen indított perben az utóbbinak nem perbe hívnia kellett volna az alperest, hanem alperesként kellett volna kérnie perbeli részvételét. Mivel a védekezésnek ezt a módját a felperes elmulasztotta, kárenyhítési kötelezettségét szegte meg. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság anélkül kötelezte a kár megtérítésére, hogy annak fizetését a felperes bizonyítékokkal támasztotta volna alá.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg érdemi döntését is.

Az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében helytállóan mutatott rá arra, hogy az alperesnek a 171/2000. Korm. számú rendelet alapján megtérítési kötelezettsége áll fenn a kártalanítási számlával szemben, amennyiben a károkozás időpontjában kötelező felelősségbiztosítással nem rendelkezik. Az alperes korábbi biztosítója által

tett nyilatkozat alapján helytállóan állapította meg, hogy a károkozás időpontjában az alperes korábbi biztosítása már megszűnt, az új biztosítási szerződést pedig a károkozást követő napon kötötte. Alaptalanul hivatkozott arra az alperes, hogy a korábbi biztosítási szerződése reaktíválódott a díj pótlólagos megfizetésével. A Ptk. 543. § (1) bekezdése értelmében a biztosítási díj esedékességétől számított 30. nap elteltével a szerződés megszűnik, ha addig a hátralékos díjat nem fizették meg, és a biztosított halasztást sem kapott, illetve a biztosító a díjkövetelést bírósági úton nem érvényesítette. Az alperes nem bizonyította, de ilyen előadást sem tett, hogy vele szemben a felelősség biztosítója a díjhátralékot a bíróságon érvényesítette volna, vagy részére a díjfizetésre halasztást engedélyezett volna. Ezáltal az idézett rendelkezés alapján a díj nemfizetés következtében, külön értesítés nélkül, megszűnt a felelősségbiztosítási szerződése. A szerződést a díj pótlólagos megfizetése sem teszi ismét hatályossá.

Arra is alaptalanul hivatkozott az alperes, hogy a felperes az ellene a károsult által indított perben a kárenyhítési kötelezettségét felróható módon mulasztotta el, mivel kérnie kellett volna, hogy a bűncselekménnyel történő károkozásra figyelemmel jelen per alperese ugyancsak alperesként kerüljön perbevonásra. A Pp. rendelkezései értelmében az alperesnek a kereset fölött rendelkezési joga nincs, ez a rendelkezési jog a felperest illeti, ezáltal az alperesek körét is ő határozhatja meg. Az alperes más személy perbeli részvételére irányuló egyetlen eljárásjogi eszköze a perbehívás, amely eszközzel a felperes az ellene indított perben élt is, ám a perbehívást jelen per alperese nem fogadta el. Kiemeli a Fővárosi Ítéltábla, hogy az alperes kártérítés alóli részbeni mentesítéséhez az a körülmény sem vezethetne, ha a felperes elmulasztotta volna perbehívását, miután az alperesnek jogszabályon alapuló megtérítési kötelezettsége van.

A fizetési meghagyás elleni ellentmondásban az alperes vitatta mind a kereset jogalapját, mind pedig annak összecszerűségét. A Budakörnyéki Bíróság előtt folyt eljárásban részletes védekezést csupán a jogalappal szemben terjesztett elő, nyilatkozatai azonban a kereset mértékét nem érintették. A kereset felemelését követően, a Pest Megyei Bíróság előtt folytatott eljárásban az összecszerűség tekintetében ugyancsak nem tett nyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően, továbbá a 141. § (6) bekezdésében foglalt jogkövetkezményekre utalással felhívta az alperest, nyilatkozzék, mennyiben vitatja a keresetet. Ezt követően előterjesztett előkészítő iratában az alperes arra hivatkozott, hogy maga a felperes nem adta elő keresete részleteit, illetve annak bizonyítékait, továbbá utalt a felperest terhelő bizonyítási kötelezettségre. Ezt követően terjesztette elő a felperes részletes felemelt keresetét, az arra vonatkozó okirati bizonyítékaival együtt. Az alapján az elsőfokú bíróság ismételtén felhívta az alperest, hogy a Pp. 141. § (6) bekezdése következményeinek terhe mellett tényállításaival és bizonyítékaival terjessze elő érdemi előkészítő iratát, ennek ellenére azonban az alperes az elsőfokú eljárás során további előadást nem tett. A Pp. 163. § (2) bekezdése értelmében a bíróság az ellenfél által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel. Az alperes a Pp. 142. § (2) bekezdés szerinti

felhívás ellenére nem tette vitássá a módosított keresetében részletesen előadott kifizetéseket, amely perbeli magatartást az elsőfokú bíróság helyesen értékelt. Mindezekre figyelemmel jogszabálysértés nélkül fogadta el valónak a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján az okirati bizonyítékokkal alátámasztott és alperes által kétségbe nem vont kifizetéseket.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezáltal teljes egészében pervesztes lett. Ezért a Pp. 239. §-a folytán irányadó 78. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban felmerült költségeit maga viseli, továbbá köteles megtéríteni a felperes másodfokú perköltségét.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a Fővárosi Ítéltábla az Itv. 64. §-a folytán alkalmazandó 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

, 2009. november 25.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró